

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/211/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4210206496
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4210206496.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti povinnému: N. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom X. č. XXX, o vymoženie sumy 38,77 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 29. apríla 2014 č. k. 9Er/338/2010-53, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad Bratislava, Záhradnícka 60, zo dňa 19. 05. 2010 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej pod sp. zn. 9Er/338/2010, EX 8765/10u. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok), § 35, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len Zákon o rozhodcovskom konaní), § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 150/2004 Z. z., § 39 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o spotrebiteľských úveroch), § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Súd preskúmal Zmluvu o úvere č. 8262269 zo dňa 03. 05. 2004, ktorá bola uzatvorená medzi spoločnosťou TatraCredit. a s. a povinným, ako aj predložené Všeobecné obchodné podmienky Zmluvy o úvere poskytované spoločnosťou TatraCredit. a s. pričom zistil, že v článku IV. (Spoločné ustanovenia) písmeno j) je uvedené znenie rozhodcovskej doložky. Prvostupňový súd bol toho názoru, že v danom prípade nie je možné formuláciu rozhodcovskej doložky považovať za platnú rozhodcovskú doložku. Takto formulovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa, a preto je podľa občianskeho zákonníka neplatná. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým úverovým podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Zároveň mal súd za to, že nešlo o individuálne dojednanie tejto doložky, na ktoré by povinný, teda spotrebiteľ, bol zvlášť upozornený, ktoré by bolo s povinným zvlášť dojednané, on by bol s týmto ustanovením zmluvy súhlasil a prejavil by svoj súhlas podpisom. Podpis na úverovej zmluve nemožno, podľa názoru súdu, považovať zároveň aj za prejav súhlasu s rozhodcovskou doložkou, na jej platnosť je nevyhnutné jej individuálne dojednanie a individuálny prejav vôle účastníkov zmluvného vzťahu podpisom, ktorý v tomto prípade nebol dodržaný. Povinný sa tak bez vlastnej vôle a možnosti pričinenia vzdal vopred svojich práv, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Ak v určitej veci nedošlo k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a vydať rozhodcovský rozsudok, čo je podľa súdu dôvodom na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie v zákonnej lehote oprávnený, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkal nesprávne právne posúdenie veci. Mal za to, že súd v prejednávanej veci prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, ktorú mu zveril zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Okrem toho súdy podľa neho zastávajú na základe nesprávneho prekladu rozhodnutia ASTURCOM nesprávny názor, že uvedené rozhodnutie ukladá exekučnému súdu členského štátu preskúmanie platnosti rozhodcovskej doložky, a tým zasiahnuť do princípu nezmeniteľnosti konečných rozhodnutí bez ohľadu na to, či právna úprava členského štátu preskúmanie platnosti rozhodcovskej doložky v exekučnom konaní umožňuje alebo vylučuje. S poukazom na § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a § 159 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku namietal, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má tie isté vlastnosti ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu SR, z čoho vyplýva, že je prekážkou pre opätovné prejednanie veci, je právne záväzný a po uplynutí lehoty na plnenie je vykonateľný, teda je spôsobilý byť podkladom pre výkon exekúcie. Podľa jeho názoru nemal Súdny dvor úmysel uložiť exekučným súdom členských štátov, aby zrušili rozhodcovské nálezy so silou res iudicata v prípadoch, kedy na takýto postup podľa domáceho práva členského štátu nie je možný. V slovenskom právnom poriadku je príslušný na posúdenie platnosti rozhodcovskej zmluvy súd, ktorý rozhoduje o žalobe účastníka rozhodcovského konania proti rozhodcovskému rozsudku, pričom ak tento súd vysloví neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, je povinný vecne rozhodnúť o žalovanom nároku. Neprijateľnosť rozhodcovskej doložky nie je možné skonštatovať ani s odvolaním sa na ustanovenie Smernice 93/13/EHS v prílohe 1 písm. q), nakoľko interpretácia súdov vychádza z nesprávneho prekladu. Dojednanie rozhodcovskej doložky nemožno hodnotiť za nekalú podmienku, nakoľko rozhodcovské konanie je súčasťou legislatívne upraveného procesu a je súčasťou civilného práva. Ďalej s poukazom na § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní mal za to, že rozhodcovská doložka bola uzatvorená platne, nakoľko boli splnené všetky zákonom požadované podmienky na jej uzavretie. Napokon zastal názor, že namietaným postupom a rozhodovaním súdu dochádza k neoprávnenému zásahu do základného práva oprávneného na súdnu ochranu a k porušovaniu princíпов právnej istoty, čím je mu znemožňované efektívne uspokojenie jeho pohľadávky v exekučnom konaní. Záverom poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 11/2010 zo dňa 26. 09. 2011.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu oprávneného podané nebolo.

Sudca súdu prvého stupňa nemienil podanému odvolaniu proti rozhodnutiu vydanému za súd vyšším súdnym úradníkom vyhovieť (§ 374 ods. 4 OSP).

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd vec prejednal podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že oprávnený svojím návrhom, spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým dňa 18. 05. 2010 požiadal súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o vykonanie exekúcie voči povinnému na vymoženie sumy 38,77 eura spolu s príslušenstvom a trov konania, ako aj trov exekúcie. Za exekučný titul označil rozsudok Rozhodcovského súdu zriadeného pri Slovenskej hospodárskej komore, s. r. o., spisová značka EP 81682/09 zo dňa 02. 03. 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26. 03. 2010 a vykonateľnosť dňa 30. 03. 2010. Súdny exekútor doručil dňa 25. 05. 2010 súdu prvého stupňa žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom, oznámením o zaregistrovaní plnomocenstva, Zmluvou o úvere č. 826226 zo dňa 03. 05. 2004 spolu so Všeobecnými obchodnými podmienkami Zmluvy o úvere poskytované spoločnosťou TatraCredit, a. s. a zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 12. 2006.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne vec po právnej stránke posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ustanovenie § 219

ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v čase začatia exekučného konania), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 45 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 2 citovaného zákona, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011, sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46, zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013, sp. zn. 4Co 31/2013).

Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex officio) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

K samotnému záveru súdu prvého stupňa v súvislosti s rozhodcovskou doložkou (jej prijateľnosti, a teda platnosti) treba uviesť, že rovnako ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy a s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (účinnom v čase uzavretia Zmluvy) tým absolútne neplatnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve, nakoľko celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť.

Odvolací súd dodáva, že aj keď v čase uzavretia zmluvy medzi neprijateľnými podmienkami v Občianskom zákonníku nebolo zahrnuté také ustanovenie, ktoré sa dotýka rozhodcovskej doložky, nakoľko uvedené ustanovenie bolo doplnené až zákonom č. 568/2007 Z. z. účinným od 1. januára 2008, bolo potrebné uzatvoriť rozhodcovskú doložku tak, aby bola v súlade s ustanovením § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 4 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

Odvolací súd v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR (3Cdo/146/2011, 6Cdo/143/2011) poukazuje, že na platnú existenciu rozhodcovskej doložky je potrebné splniť okrem iných aj podmienku písomnej formy. Má za to, že písomná forma rozhodcovskej doložky, ktorá je obsiahnutá v čl. IV písm. j) Všeobecných obchodných podmienok Zmluvy o úvere poskytované spoločnosťou TatraCredit, a. s., nie je splnená. V zmysle ustanovenia § 4 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne výmenných listoch, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Úprava obsiahnutá v zákone č. 244/2002 Z. z. o úprave formy rozhodcovskej zmluvy je v § 4 striktná, bez možnosti extenzívneho výkladu, z čoho vyplýva, že formálna podmienka písomnej formy v danom prípade dodržaná nebola. Odvolací súd mal za to, že z príslušných všeobecných obchodných podmienok je zrejmé, že rozhodcovská doložka nespĺňa náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, nakoľko nedošlo k podpisu uvedených obchodných podmienok obidvoma sporovými stranami, čím rozhodcovská doložka založená nebola. Na platné založenie rozhodcovskej doložky nestačí iba prehlásenie spotrebiteľa v zmluve, že súhlasí so všeobecnými obchodnými podmienkami a nemá k nim žiadne výhrady. V danom prípade nie je možné posúdiť ani to, či všeobecné obchodné podmienky boli skutočne neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere a boli s ňou technicky spojené, avšak ani z ich samotného technického spojenia by nebolo možné vyvodiť záver, že obsahujú nepochybný prejav vôle účastníkov zmluvy, že sú s nimi oboznámení a či s nimi súhlasia. Zmluvné strany musia bezpodmienečne s všeobecnými obchodnými podmienkami obsahujúcimi rozhodcovskú doložku vyjadriť súhlas a na to, aby boli pre

zmluvné strany záväzné, zákon vyžaduje, aby boli stranám uzatvárajúcim Zmluvu o úvere známe alebo, aby boli priložené k návrhu zmluvy a podpísané obidvomi zmluvnými stranami. V prípade sporu je potrebné predpokladanú znalosť obchodných podmienok preukázať. Štandardná rozhodcovská doložka má byť správne uvedená priamo v konkrétnej zmluve ako jej článok alebo ustanovenie.

Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky oprávneného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.